

SKUTOČNÁ HROZBA - IZRAELSKÉ JADROVÉ ZBRANE V CENTRE POZORNOSTI, Scott Ritter na Global Research

- editor007 | 21. dubna 2024

IZRAEL / ÍRÁN: Keďže vojna medzi Izraelom a Hamasom vstupuje do druhého mesiaca, jednou z hlavných priorít všetkých zúčastnených strán je zabrániť regionálnemu rozšíreniu konfliktu. Obavy Izraela zo vzniku severného frontu s Hizballáhom pozdĺž izraelskej hranice s Libanonom podnietili USA, aby nasadili významnú vojenskú silu vo východnej časti Stredozemného mora ako demonštráciu sily, ktorá má odradiť Hizballáh aj Irán od zásahu.

Vyhliadka na väčšiu vojnu medzi Izraelom a Iránom tiež vrhla nepríjemné svetlo na izraelské jadrové zbrane a možnosť použitia týchto zbraní, ak by sa boje v Gaze regionálne rozšírili. Izrael aj USA obvinili Irán z tajného programu jadrových zbraní, čo Irán vehementne popiera.

Nedávne komentáre izraelského ministra dedičstva Amichaia Eliyahua , kde narážal na možnosť, že jednou z možností Izraela vo vojne proti Hamasu by mohlo byť použitie jadrových zbraní v pásme Gazy, stavia realitu neuznaného izraelského programu jadrových zbraní do centra pozornosti medzinárodného centra. Izraelský premiér Benjamin Netanjahu sa od Elijahuových komentárov rýchlo dištancoval a ministromi dedičstva bolo pozastavené zúčastňovať sa na zasadnutiach kabinetu.

Eliyahua, člen krajne pravicovej strany Otzma Yehudit (Židovská moc) ministra národnej bezpečnosti Itamara Ben Gvira, sa vyjadril, keď odpovedal na otázku počas živého rozhlasového rozhovoru.

“Očakávate, že zajtra ráno zhodíme na celú Gazu to, čo sa rovná nejakej jadrovej bombe, srovnáme ich so zemou a všetkých tam zlikvidujeme?” spýtal sa anketár. “To je jeden spôsob,” odpovedal Eliyahua.

Je potrebné poznamenať, že Elijahu sám nikdy nespomenul jadrové zbrane. Podobne ani opýtaný nehovoril o skutočnej jadrovej zbrani, ale skôr o niečom, čo sa „rovná“ jadrovej zbrani.

Mnoho pozorovateľov prebiehajúceho konfliktu v Gaze porovnávalo s objemom trhavín, ktoré na Gazu zhodilo izraelské letectvo od 7. októbra, keď Hamas spustil prekvapivý útok na izraelskú vojenskú a civilnú infraštruktúru v okolí Gazy, pričom zahynulo približne 1 400 ľudí. Izraelčania, väčšina z nich sú civilisti. Tonáž zhodená na Gazu sa odhaduje na viac ako 20 000 ton, čo je ekvivalent 20 kilotonovej jadrovej bomby, ktorá je väčšia ako ktorákoľvek z atómových bômb, ktoré USA zhodili na japonské mestá Hirošima a Nagasaki na konci svetovej vojny. II.

Jadrová nejednoznačnosť

To, že samotná narážka na existenciu a možné použitie jadrových zbraní izraelským vládnyim predstaviteľom, akokoľvek vágna a nezreteľná, by mohla pritiahnuť takú pozornosť, podčiarkuje polemiku, ktorá obklopuje izraelský program jadrových zbraní.

Izraelský program jadrových zbraní sa datuje do polovice 50. rokov 20. storočia, keď prvý premiér krajiny, David Ben-Gurion , nariadil izraelskej armáde, aby vypracovala plán jadrového poistenia, ktorý má kompenzovať kombinovanú konvenčnú vojenskú prevahu arabských susedov Izraela.

Izraelský program, vyvinutý vo veľkom utajení s pomocou Francúzska, sa sústreďoval na zariadenie na výrobu jadrových zbraní v Dimone v Negevskej púšti, kde Izrael pod zámienkou civilného programu jadrovej energetiky začal produkovať plutónium potrebné na jadrová zbraň.

Americký prezident John F. Kennedy počas stretnutia v máji 1961 konfrontoval Ben-Guriona ohľadom Dimony. Ben-Gurion pod tlakom uviedol, že elektrárňa v Dimone má pilotnú schopnosť ťažby plutónia, ktorú možno použiť na vojenské účely, ale snažil sa zmierniť obavy USA vyhlásením, že Izrael „nemá v úmysle teraz vyvíjať zbrojné kapacity“.

Administratíva prezidenta Richarda Nixona následne spolupracovala s Izraelom na vytvorení politiky vzájomného zahmlievania, kde Izrael slúbil, že nebude prvý, kto „zavedie“ jadrové zbrane na Blízky východ, ale vychádzal z toho, že pojem „zaviest“ „znamenalo priznanie existencie takejto zbrane – v skratke „predvedenie“ nebolo o fyzickom držbe, ale o verejnom priznaní tejto držby.

Zatiaľ čo sa Izrael vytrvalo snažil zachovať svoju politiku jadrovej nejednoznačnosti, došlo k niekoľkým pozoruhodným incidentom, ktoré narušili dôverčivosť tohto postoja. V roku 2004, keď izraelský premiér Ariel Sharon hovoril na zhromaždení politickej strany v Tel Avive, urobil nepriame porovnanie medzi jadrovými ambíciami, skutočnými a domnelými, Líbye a Iránu, ktoré by podľa neho mali byť zastavené, a Izraela, o ktorom povedal Sharon. „nesmie sa ho dotýkať, pokiaľ ide o jeho odstrašujúcu schopnosť.“

V rozhovore pre nemeckú televíziu z decembra 2006 sa Šaronov nástupca Ehud Olmert zdalo, že otvorene priznal jadrový status Izraela, keď kritizoval Irán za snahu „mať jadrové zbrane ako Amerika, Francúzsko, Izrael, Rusko“.

Izraelský model odstrašovania

V roku 1986 Mordechai Vanunu, izraelský jadrový technik, ktorý bol zamestnaný v zariadení Dimona, zverejnil informácie o technickej kapacite Izraela na výrobu štiepneho materiálu potrebného pre jadrové zbrane. Štokholmský medzinárodný inštitút pre výskum mieru v súčasnosti odhaduje, že izraelský jadrový arzenál pozostáva z 80 zbraní – 50 na dodanie pomocou balistických rakiet a 30 na dodanie lietadlom. Predpokladá sa, že Izrael vlastní neznámy počet jadrových delostreleckých granátov a atómovej demolačnej munície.

Ako by mohol Izrael prejsť zo svojej pozície jadrovej nejednoznačnosti k samovyhlásenému jadrovému štátu, zostáva neznáme. Vzhľadom na úzku spoluprácu Izraela s Južnou Afrikou na vývoji a pravdepodobnom testovaní jadrových zbraní sa však juhoafrický model zverejňovania svojho jadrového odstrašovania bude pravdepodobne podobáť prístupu Izraela. Ide o trojfázovú stratégiu, pričom fázou jedna je jadrová nejednoznačnosť.

Druhá fáza zahŕňa to, čo je známe ako skryté podmieňovanie, zahŕňajúce množstvo nepripisovateľných metód na odhalenie jadrovej kapacity ako prostriedku podnecovania, presviedčania a/alebo nátlaku.

Tretia fáza zahŕňa otvorené uznanie vlastníctva zbraní, po ktorom nasleduje séria eskalujúcich krokov – verejné oznámenie, verejné vystavenie, demonštrácia (napr. jadrový test), hroziace použitie a nakoniec použitie na bojisku.

Existenciálna hrozba

Po útoku Hamasu zo 7. októbra čelí Izrael kríze, ktorú jeho najvyššie vedenie opisuje ako existenciálnu. V rokoch 2022 a 2023 Izrael uskutočnil rozsiahle vojenské cvičenia určené na testovanie schopnosti izraelských obranných síl reagovať na súčasné útoky všetkých známych

nepriateľov Izraela – Hamasu, Hizballáhu, Sýrie a Iránu. Zatiaľ čo oficiálne výsledky týchto cvičení zostávajú štátnym tajomstvom, na niektoré závery sa odvolávali izraelské vojenské zdroje.

Po prvé, akýkoľvek vojenský konflikt medzi Izraelom a Iránom by mohol byť vedený len s výraznou vojenskou pomocou USA, ktorá nemusí prísť.

Po druhé, Hizballáh má dostatočnú raketovú kapacitu na prekonanie izraelskej protivzdušnej obrany, čo im umožňuje spôsobiť vážne škody izraelskej hospodárskej, politickej a vojenskej infraštruktúre. Po tretie, izraelské cvičenia nepredpokladali veľký útok Hamasu, ktorý by v reakcii spotreboval toľko konvenčnej vojenskej sily Izraela.

Ak by súčasný konflikt s Hamasom eskaloval tak, aby zahŕňal Hizballáh aj Irán, Izraelu s najväčšou pravdepodobnosťou chýba konvenčná vojenská schopnosť poraziť túto kombinovanú hrozbu. V tejto chvíli bude Izrael čeliť rozhodnutiu začať tretiu fázu svojho jadrového odstrašujúceho postoja: zjavné uznanie, po ktorom budú nasledovať eskalačné kroky.

Rozhodnutie verejne vyhlásiť izraelskú jadrovú spôsobilosť je vecou veľkej politickej citlivosti, ktorá, ak by sa urobila nesprávne, by mohla proti nemu obrátiť aj jeho spojenca v USA. To je dôvod, prečo izraelský premiér Benjamin Netanjahu reagoval tak tvrdo na indiskrétnu premýšľanie nejasného izraelského ministra. Každý krok takéhoto rozsahu sa musí vykonávať veľmi kontrolovaným spôsobom, pričom treba mať na pamäti veľmi špecifické ciele – pričom všetky by mali byť spojené s odrádzaním od potenciálu prevádzkového využitia, nie s jeho podporou.

AUTOR: Scott Ritter

Překlad: SKSprávy

ZDROJ: <https://www.globalresearch.ca/israel-nuclear-weapons-spotlight-scott-ritter/5840128>